

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiného, Ph.D., ve věci

žalobce: **Artur Collina, s. r. o.**, IČO: 264 46 294
sídlem Příkop 843/4, Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2017, čj. JMK 16828/2017, sp. zn. S-JMK 6933/2017/ODOS/Př,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá žalobou zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Rosice, odbor dopravy (dále jen „městský úřad“), ze dne 9. 11. 2016, čj. MR-S 20732/15-ODO PAL/15, kterým bylo

konstatováno, že se žalobce dopustil správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“), jelikož jím provozované vozidlo bylo dne 11. 12. 2015 změřeno na blíže specifikovaném úseku pozemní komunikace automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy, jak jede rychlostí 68 km/h na v místě, kde byla nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Za toto jednání mu byla uložena pokuta 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení v paušální výši 1 000 Kč.

2. Pro úplnost je třeba zmínit, že městský úřad ve věci rozhodoval již podruhé, jelikož jeho původní rozhodnutí ze dne 16. 8. 2016, čj. MR-S 20732/15-ODO PAL/11, obsahovalo ve výroku chybu v psaní, která způsobovala jeho nesrozumitelnost.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. V žalobě ze dne 10. 4. 2017 žalobce předně namítal porušení § 125g odst. 2 silničního zákona, jelikož městský úřad neprovedl společné řízení s delikty, kterých se měl dopustit dne 19. 4. 2016 a 8. 9. 2016. Toto porušení mělo negativní důsledky pro majetkovou sféru žalobce.
4. Dále žalobce uvedl, že použitý rychloměr RAMER10T není automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona, jelikož se jedná o přenosný rychloměr. Musí být totiž na místo přinesen, obsluha jej musí zapnout atd. Městský úřad přitom neuvedl úvahy, které ho vedly k závěru, že se o automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy jedná, jeho rozhodnutí proto označil za nepřezkoumatelné. Podklad obsažený ve spise, ze kterého vyplývá, že se o tento prostředek jedná, má povahu úředního záznamu, který nemůže rozhodnou skutečnost prokázat. Rovněž požádal, aby soud zajistil přezkoušení použitého rychloměru.
5. Dále žalobce uvedl, že městský úřad neprovedl nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Žalobce označil jako řidiče pana P., který písemně uvedl, že vozidlo neřídil. Městský úřad nemohl mít jistotu, že se skutečně jednalo o vysvětlení podané panem P. Městský úřad neodůvodnil, proč upřednostnil tvrzení pana P. před tvrzením žalobce. Dále uvedl, že správní orgány rozhodovaly na základě skutečností známých z úřední činnosti, aniž tyto skutečnosti byly obsahem spisu.
6. Po zrušení věci žalovaným upřesnil městský úřad v novém rozhodnutí, že došlo k porušení limitu 50 km/h. Tímto měl být žalobce zkrácen na svých právech, jelikož neměl možnost reagovat na upřesnění předmětu řízení.
7. Městský úřad se nezabýval tím, zda byl úsek měření určen Policií České republiky k měření prováděnému obecní policií ve smyslu § 79a silničního zákona. Dále se správní orgány nezabývaly tím, zda pozdější právní úprava nebyla pro žalobce příznivější.
8. Městský úřad neuvedl ve výroku, že přestupek, jehož znaky správní delikt vykazuje, neměl za následek dopravní nehodu. Zároveň není patrné, v jakém směru mělo vozidlo jet, kde došlo ke změření a zda se skutečně jednalo o obec ve smyslu silničního zákona.
9. Městský úřad vydal rozhodnutí, aniž nařídil k projednání správního deliktu provozovatele vozidla ústní jednání. V takovém případě měl provést dokazování za osobní účasti žalobce. Jelikož k tomu nedošlo, byla porušena zásada bezprostřednosti.

10. Závěrem žalobce namítal protiústavnost předmětného správního deliktu.
11. Vzhledem k výše uvedenému navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno.

III. Vyjádření žalovaného

12. V podání ze dne 17. 5. 2017 žalovaný uvedl, že žalobce v odvolání nenamítal porušení ustanovení o společném řízení.
13. Z výstupů z měřicího zařízení jednoznačně vyplynulo, že toto pracovalo v automatizovaném režimu měření a jakékoliv další dokazování by bylo zcela nadbytečné. Správní orgány rovněž učinily nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Za situace, kdy neexistovaly skutečnosti odůvodňující zahájení řízení vůči konkrétní osobě, postupoval městský úřad správně, pokud věc odložil. Městský úřad se taktéž zabýval tím, zda byl úsek určen Policií České republiky k měření obecní policií.
14. Již z výzvy provozovateli vozidla bylo zřejmé, že se jedná o překročení rychlostního limitu 50 km/h. Vzhledem k tomu, že ve výroku prvního rozhodnutí městského úřadu došlo k chybě v psaní způsobující jeho nesrozumitelnost, musel tuto chybu městský úřad napravit vydáním nového rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že nebylo prováděno další dokazování, nebyla povinnost vyzvat žalobce k vyjádření k podkladům pro rozhodnutí.
15. Ve věci nedošlo k porušení retroaktivity a jedná se o zcela účelovou námitku, jelikož pozdější právní úprava stanovila stejné sankční rozpětí, akorát v jiném ustanovení. Výrok rozhodnutí městského úřadu obsahoval všechny povinné náležitosti, přičemž okolnost, zda měl skutek za následek dopravní nehodu, mezi ně nepatří.
16. Městský úřad poučil žalobce o jeho právu účastnit se dokazování mimo ústní jednání, čímž naplnil požadavky judikatury pro meritorní rozhodnutí bez nařízení ústního jednání.
17. Námitka protiústavnosti není s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu důvodná.
18. Vzhledem k výše uvedenému navrhl žalovaný, aby byla žaloba zamítnuta.

IV. Ústní jednání

19. Dne 20. 9. 2019 se konalo ústní jednání, neboť žalobce v žalobě ústní jednání požadoval a soud shledal nezbytným provádět dokazování. Žalobce po předvolání k jednání sdělil, že již souhlasí s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání a pro případ, že ke zrušení jednání nedojde, z jednání se omlouvá.
20. Jelikož žalobce k žalobě přiložil výzvy městského úřadu, které mu měly být zaslány v dalších řízeních o správních deliktech žalobce jakožto provozovatele vozidla, soud od městského úřadu vyžádal konkrétní správní spisy (sp. zn. MR-S 80794/16-ODO PAL a sp. zn. MR-S 5866/16-ODO PAL), v rámci kterých byly tyto výzvy učiněny. Během jednání jimi bylo těmito spisy prováděno dokazování.

V. Posouzení věci soudem

21. Krajský soud v Brně (dále také „soud“) přezkoumal ve smyslu § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i

předcházející rozhodnutí městského úřadu včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná**.

a) pozdější právní úprava a ústavnost správního deliktu

22. Nejprve se soud, vzhledem k tomu, že jde o oblast správního trestání, zabýval tím, zda nebyla v mezidobí od spáchání deliktu přijata nová právní úprava, jež by byla pro žalobce příznivější (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, čj. 5 As 104/2013-46). Po prostudování změn v relevantní právní úpravě lze konstatovat, že tomu tak není, jelikož jak skutková podstata předmětného správního deliktu (dnes již terminologicky přestupku) včetně konstrukce objektivní odpovědnosti, tak zákonná sazba pokuty zůstaly beze změny.
23. Vzhledem k výše uvedenému soud vyšel z pravidla stanoveného v § 75 odst. 1 soudního řádu správního a rozhodoval dle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Ve znění účinném do 30. 6. 2017 ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu stanovilo, že *právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanoví provozovateli povinnost, *aby zajistil, že při užití vozidla na pozemní komunikaci budou dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*.
24. Žalobce sice namítá, že se správní orgány vývojem a možnou příznivostí pozdější právní úpravy nezabývaly, nicméně s ohledem na to, že pozdější právní úprava příznivější není, dospěl soud k závěru, že tato námitka nemůže být důvodná. V takovém případě totiž absentuje jakýkoliv dopad postupu správních orgánů na zákonnost rozhodnutí. Žalobce nadto nenamítal, že by ve věci došlo k aplikaci nesprávného časového znění právní úpravy.
25. K namítané neústavnosti předmětného správního deliktu soud uvádí, že se s touto námitkou neztotožňuje, což ostatně konstantě uvádí ve svých rozhodnutích v obdobných věcech, přičemž nemá důvod se od těchto dříve vyjádřených závěrů odchýlovat (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 8. 6. 2017, čj. 30 A 110/2016-30, nebo rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 5. 2018, čj. 29 A 107/2016-32). Tyto závěry jsou potvrzeny i názorem Nejvyššího správního soudu, který rozpor s ústavním pořádkem taktéž neshledal (srov. závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, čj. 6 As 73/2016-40), a došlo k jejich potvrzení i v rámci konkrétní kontroly ústavnosti právní normy Ústavním soudem v nálezu ze dne 22. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16.

b) Automatizovaný technický prostředek

26. Podle § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona *odpovídá právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání*. Z uvedeného plyne, že k tomu, aby mohl být provozovatel vozidla sankcionován za rychlost, musí dojít ke změření rychlosti vozidla automatizovaným technickým prostředkem, k jehož provozu není třeba obsluhy.

27. Co se rozumí automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, žádný právní předpis neupravuje. Podle názoru zdejšího soudu se bude jednat především o technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu. Takové měřidlo je obsluhou toliko umístěno, nainstalováno, případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala.
28. Z dokumentace obsažené ve správním spise, jakož i z vyjádření žalobce, vyplývá, že měření bylo provedeno silničním radarovým rychloměrem značky Ramer10T, výrobní číslo měřidla 14/0071. Zdejší soud přisvědčuje námitce žalobce, že se jedná o rychloměr, který lze používat pouze v souladu s návodem k obsluze. Ostatně lze obecně konstatovat, že z logiky věci u každého přístroje je nutno při nastavení, resp. uvedení do provozu, dbát na dodržení podmínek výrobcem uvedených v návodu k obsluze. To ovšem nevylučuje, že je rychloměr schopen fungovat samostatně (podstatné je to, zda je rychloměr schopen automaticky zaznamenávat a vyhodnocovat rychlost všech projíždějících vozidel, nebo zda je k výběru a měření rychlosti toho kterého konkrétního vozidla nutná součinnost lidské obsluhy). V posuzované věci bylo ze spisového materiálu zřejmé, že se jednalo o stacionární radar a měření bylo prováděno vždy v automatickém režimu bez obsluhy. Proto soud považoval provedení důkazu návodem k obsluze za nerelevantní pro projednávanou věc.
29. Žalobce rozporoval povahu a význam doplnění oznámení o přestupku ze dne 16. 8. 2016. K tomu soud uvádí, že toto doplnění bylo podpořeno dalšími relevantními podklady, mimo jiné výstupem z rychloměru a ověřovacím listem. Soud na základě doplnění a přiložených podkladů rovněž nemá důvod pochybovat o tom, že měření probíhalo v automatickém režimu bez obsluhy, ostatně ověřovací list obsahuje rovněž výrobní čísla schválených skříní, mezi nimiž je uvedena skříň 14/0273 Husova 991 – což odpovídá místu provádění měření. V obdobných případech využití tohoto typu měřidla dospěl ke stejnému závěru např. Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 12. 3. 2019, čj. 44 A 22/2018-33 nebo Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích v rozsudku ze dne 17. 10. 2018, čj. 52 A 87/2017-156.
30. Soud považoval za nadbytečné, aby k návrhu žalobce zajišťoval přezkoušení rychloměru, který měl v době měření platné ověření (ostatně takové přezkoušení by ani nemohlo být pro věc jakkoliv relevantní vzhledem k časovému odstupu od okamžiku změření vozidla provozovaného žalobcem).
31. Žalobcem namítaná skutečnost, že předmětný rychloměr obsluha nastaví, ustaví do správné polohy, vybírá měřicí stanoviště apod. je pro způsob měření (automatický nebo manuální režim) taktéž irrelevantní. Stejná argumentace by byla možná k jakémukoliv rychloměru, protože každý i stacionární rychloměr musí někdo nastavit, ustavit do správné polohy a dokonce i vybrat měřicí stanoviště. Jinak by za automatizovaný technický prostředek bylo možno *ad absurdum* považovat pouze takový rychloměr, který se sám nastaví, ustaví do správné polohy a dokonce si vybere samostatně měřicí stanoviště, což ani při současném technologickém pokroku není reálně představitelné.
32. Soud tedy uzavírá, že v daném případě byl použitý rychloměr v automatizovaném režimu a splňuje tak definici automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy. Uvedenou žalobní námitku tedy soud vyhodnotil jako nedůvodnou.

c) Místo spáchání deliktu

33. Soud neshledal důvodnou ani námitku směřující do náležitostí výroku o správním deliktu provozovatele vozidla. Jakkoliv je ve výroku rozhodnutí městského úřadu místo měření vymezeno pouze názvem ulice a obce, není to důvod pro to, aby byla napadená rozhodnutí označena jako nepřezkoumatelná. Nelze odhlédnout od skutečnosti, že upřesňující údaje včetně fotodokumentace, tyto informace jednoznačně konkretizují. Soud nepochybně, že na formulaci tzv. skutkových vět ve výrocích rozhodnutí ve věcech správního trestání je nutno klást poměrně přísné požadavky. Smyslem co možná nejpreciznějšího vymezení skutku ve výroku rozhodnutí ve věci správního trestání je zamezení možnosti záměny skutku a případného opakovaného postihu za týž skutek, čímž by došlo k prolomení zásady *ne bis in idem*. Ve stejném duchu již dříve judikoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73, v němž uvedl, že „v rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným (...) jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě“.
34. S ohledem na princip právní jistoty je tedy nezbytné klást relativně přísné nároky na vymezení skutku ve výroku rozhodnutí o správním deliktu. Je však nutno vždy zhodnotit, zda se jedná o požadavky přiměřené a nikoliv přemrštěné, jež by odhlížely od výše nastíněného smyslu přesné specifikace skutku. Správní orgán tak vždy musí přihlídnout k individuálním podmínkám a skutkovým okolnostem daného případu.
35. V této souvislosti lze dále odkázat na závěr Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, čj. 9 As 291/2014-39, že „nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. Zcela přesné místo změření vozidla přestupce je zřejmé z fotografie z měřicího zařízení, jež je součástí záznamu o přestupku“.
36. V rozsudku ze dne 16. 5. 2015, čj. 4 As 63/2015-52, pak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru: „Zda je určení místa spáchání přestupku ve výroku dostatečně konkrétní, je otázkou posouzení okolností každého jednotlivého případu, přičemž závěry vyslovené v rozsudcích správních soudů nelze prezentovat odtržené od kontextu případů, které byly těmito soudy rozhodovány.“ V témže rozsudku je dále uvedeno: „Při posuzování konkrétního případu je podstatné posoudit, zda je přesné určení místa rozhodné pro posouzení toho, zda došlo ke spáchání přestupku.“
37. Je tedy nutné rozlišovat mezi vymezením, resp. zachováním skutku, což je otázka právní, a specifikací místa spáchání deliktu, což je otázka skutková. Proto není možné paušalizovat nároky na vymezení místa spáchání deliktu, neboť každý skutek je individuální s rozličnými skutkovými okolnostmi. Rozdílné nároky na obsah výroku pak budou rovněž kladeny u deliktů s rozdílnou právní kvalifikací (např. rozdílné skutkové podstaty, mnohost deliktů, jejich trvání, aj.). Pro zachování práva na obhajobu osob stíhaných za správní delikt, neporušení překážky věci rozhodnuté a respektování zásady *ne bis in idem*, je nutné zachovat totožnost skutku, pro který správní orgán zahájil správní řízení. Je

nezbytné, aby byla zachována totožnost jednání či totožnost následku po celou dobu vedení řízení o deliktu. Pokud dochází v průběhu řízení k úpravě vymezení místa či času spáchání deliktu, nemusí se jednat o změnu skutku, pokud je zachována totožnost jednání nebo následku. Podstatné je, aby na základě skutkových zjištění nemohl být stíhaný skutek zaměněn s jiným.

38. V nyní projednávané věci je ve výroku rozhodnutí městského úřadu uvedeno, že *dne 11. 12. 2015 v 08:22 hodin na ul. Husova 991 v obci Rosice byla automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy, zadokumentována jízda motorového vozidla registrační značky X, jehož jste (jedná se o žalobce, pozn. soudu) provozovatelem, kdy nezjištěný řidič v rozporu s § 18 odst. 4 silničního zákona řídil uvedené vozidlo rychlostí 68 km/h, (po odečtu tolerance 3 km/h) v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km.h-1. Toto jednání nezjištěného řidiče vykazuje znaky přestupku podle §125c odst. 1, písm. f bod 4 silničního zákona.*
39. Z takto formulovaného výroku lze jasně seznat, jaká úprava nejvyšší povolené rychlosti v daném místě platila (50 km/h), že delikt byl spáchán v obci (Rosice) a v jakém místě (ul. Husova 991). Uvedené vymezení skutku ve výroku rozhodnutí plně postačuje pro zachování práva na obhajobu, neporušení překážky věci rozhodnutí a respektování zásady *ne bis in idem*. Ze všech okolností obsažených ve výroku bez pochyb vyplývá, že takto vymezený skutek nemohl být zaměněn s jiným skutkem spáchaným žalobcem. Ke stejnému závěru dospěl ve skutkově obdobné situaci i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 5. 2017, čj. 1 As 31/2017-33.
40. K námitkám žalobce soud doplňuje, že maximální dovolená rychlost v místě spáchání jednání (50 km/h) byla uvedena již ve výzvě ze dne 15. 12. 2015 adresované žalobci, tudíž byl s touto skutečností seznámen. Ke zkrácení jeho práv vydáním nového rozhodnutí městským úřadem nedošlo, jelikož ve věci byl (na základě zrušujícího rozhodnutí žalovaného) pouze upraven výrok (resp. byla odstraněna chyba v psaní) a nebyly činěny žádné další procesní kroky, jelikož skutkový stav byl dostatečně zjištěn již před vydáním původního rozhodnutí. Soud je rovněž toho názoru, že to, zda jednání mělo/nemělo za následek dopravní nehodu není obligatorní náležitostí výroku – ostatně žalobce jako provozovatel vozidla v tomto směru neuvedl, že by k dopravní nehodě mělo skutečně dojít ani v řízení před správním orgánem ani před soudem. Absence tohoto údaje ve výroku tudíž není jeho vadou.
41. Z obsažené fotodokumentace je patrné, kdy ke změření předmětného vozidla došlo a že se jedná o zastavěnou část obce Rosice, jelikož je vidět křižovatka a přilehlá zástavba. Nelze souhlasit se žalobcem, že by nebylo zřejmé, kde přesně k měření došlo a zda bylo měřeno v obci či mimo ní (k obdobnému vymezení místa spáchání správního deliktu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2015, čj. 1 As 79/2015-56). Jak dále judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 3. 2015, čj. 1 As 155/2014-39, silniční komunikace mimo obec nejsou označovány názvem ulice. Již z určení ulice Husova 991 v obci Rosice jako místa spáchání deliktního jednání je proto zjevné, že k měření rychlosti došlo v obci. Soud rovněž nepovažuje za důvodnou námitku žalobce, že není zřejmé, v jakém směru vozidlo jelo, jelikož tato skutečnost vyplývá z umístění měřidla v těsné blízkosti budovy č. p. 991 a jeho namíření směrem k přilehlé křižovatce.
42. Součástí správního spisu je také listina vydaná Policií České republiky dne 17. 3. 2009 nazvaná „*Schválení úseků pro měření rychlosti MP Rosice*“, v níž je pro Rosice schváleno

coby místo měření rychlosti též „*ul. Husova, místo se zvýšeným provozem vozidel, přechodem pro chodce, zastávky IDS, oboustrannou zástavbou v blízkosti silnice*“. V projednávané věci došlo k měření v tomto úseku. Je třeba dát za pravdu žalobci, že se městský úřad ve svém odůvodnění zaměřil na nesprávnou část tohoto dokumentu, když uváděl, že městská policie může provádět měření na ulici Brněnská, přičemž měření proběhlo na ulici Husova. Vzhledem k tomu, že je z podkladů obsažených ve správním spise jednoznačné, že i ulice Husova byla schváleným úsekem ze strany Policie České republiky ve smyslu § 79a silničního zákona, nemá toto pochybení v odůvodnění vliv na zákonnost samotného rozhodnutí.

d) Zjištění totožnosti řidiče vozidla

43. Podle ustanovení § 125f odst. 4 silničního zákona mohl městský úřad projednat správní delikt provozovatele vozidla pouze poté, co učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku.
44. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla. Zcela jasným primárním úmyslem zákonodárce v případě právní úpravy správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu „*je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem, resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích*“. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu povinnosti samotného provozovatele vozidla, jenž „*je jako vlastník věci – nástroje spáchání protiprávnosti – z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, čj. 3 As 7/2014-21). Dále soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46, v němž je uvedeno, že *bylo proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku*.
45. Jen v případě, že správní orgány mají reálnou příležitost zjistit přestupce, ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností, tak se o to musí pokusit. Takovou situaci však zejména nebude, pokud provozovatel k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat, nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení apod. Za takové situace je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 silničního zákona naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.
46. V posuzovaném případě městský úřad doručil označené osobě (D. P., narozen dne X) výzvu k podání vysvětlení ze dne 20. 1. 2016. Na tuto výzvu označená osoba reagovala elektronickou zprávou ze dne 31. 1. 2016, ve které uvedla, že vozidlo neřídila. Ač u této zprávy absentuje uznávaný elektronický podpis, z jejího obsahu je zřejmé, že byla učiněna v reakci na doručenou písemnost (označení konkrétním číslem jednacím). Označená osoba rovněž doručila 19. 2. 2016 listinu, v jejímž obsahu rovněž konstatuje, že vozidlo neměla k dispozici a neřídila ho (tato písemnost obsahovala identifikační údaje označené osoby

včetně adresy odesílatele, na které jí bylo doručeno). V návaznosti na tyto písemnosti městský úřad věc odložil.

47. Správní orgány rovněž uvedly, že se označovaná osoba vyskytuje v řadě dalších řízení, kde vystupoval stejný zmocněnec účastníka řízení (ODVOZ VOZU, s. r. o., IČO: 037 24 026), přičemž městský úřad uvedl spisové značky těchto řízení do odůvodnění svého rozhodnutí a žalovaný ve svém odůvodnění uvedl konkrétní čísla jednací vydaných rozhodnutí. Přestože konkrétní listiny nebyly součástí správního spisu, soud považuje odkazy v odůvodnění za dostatečně konkrétní, a to i s přihlédnutím k tomu, že ve správních řízeních vystupoval vždy totožný zmocněnec.

e) Absence ústního jednání

48. K námitkám ohledně nenařízení ústního jednání a provedení dokazování bez přítomnosti žalobce je třeba předně uvést, že právní úprava tzv. jiných správních deliktů (tedy i správního deliktu podle § 125f silničního zákona) obecně neznala institut obligatorního ústního jednání tak, jak tomu bylo u přestupků [srov. § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v rozhodném znění (dále jen „zákon o přestupcích“)]; při posuzování nutnosti nařizovat ústní jednání je proto potřeba vycházet z úpravy subsidiární, tj. z § 49 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“). Ten ve svém prvním odstavci stanoví, že ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné.
49. I Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46, s odkazem na svůj rozsudek ze dne 11. 11. 2004, čj. 3 As 32/2004-53, výslovně uvedl, že v řízení o správních deliktech nemají správní orgány povinnost vždy nařídít ústní jednání. V kontextu standardů čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) pak konstatoval, že „soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Úmluvy nemají za následek rozpor s Úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje. Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Úmluvy zhojil § 51 soudního řádu správního, podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námítky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, *Suhadolc proti Slovinsku*, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.“ Soud se neztotožnil s názorem žalobce, že by byl výše citovaný názor v judikatuře Nejvyššího správního soudu překonán. Ostatně na okraj lze poukázat i na novou úpravu přestupků obsaženou v zákoně č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, která je účinná od 1. 7. 2017 a která již s obligatorním konáním ústního jednání vůbec nepočítá. Důvodová zpráva k tomu uvádí, že pokud je připuštěn soudní přezkum, v rámci něhož bude čl. 6 Úmluvy naplněn, vybrané procesní záruky nemusí být nutně zajištěny ve fázi správního řízení.

50. Uvedené závěry přesně dopadají i na projednávanou věc, neboť i nyní měl žalobce možnost účastnit se jednání před soudem. Ochranu práv účastníků řízení ostatně naplňuje i samotný § 49 odst. 1 správního řádu, jenž vyžaduje nařízení ústního jednání, je-li to nezbytné k uplatnění jejich práv. Taková nezbytnost ovšem dle názoru soudu nenastala, jelikož žalobce neuváděl žádné relevantní okolnosti, které by bylo možné objasnit jen v rámci nařízeného ústního jednání.
51. Soud dále uvádí, že samotné dokazování v nyní projednávané věci proběhlo v souladu s východisky obsaženými v uvedených rozsudcích. V návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, čj. 9 As 139/2015-30, lze § 51 odst. 2 správního řádu vyložit tak, že správní orgány jsou povinny provádět dokazování za přítomnosti účastníků při ústním jednání (§ 49 správního řádu) nebo mimo ústní jednání, o čemž ale musí být účastníci zásadně předem vyrozuměni.
52. Městský úřad prováděl dokazování mimo ústní jednání, o čemž žalobce řádně a s dostatečným předstihem vyrozuměl v písemnosti ze dne 23. 2. 2016, čj. MR-S 20732/15-ODO PAL/9. V tomto vyrozumění bylo uvedeno, kdy a kde bude provedeno dokazování mimo ústní jednání a současně byla stanovena lhůta 5 dní po provedeném dokazování k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí. O provedení dokazování mimo ústní jednání byl vyhotoven záznam ze dne 21. 3. 2016, čj. MR-S 20732/15-ODO PAL/10, ve kterém je uvedeno, že se žalobce k provádění dokazování nedostavil. V odůvodnění rozhodnutí městského úřadu je dále uvedeno, že žalobce nevyužil ani svého práva nahlédnout do spisu a vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. V dané věci tedy nemohlo dojít k jakémukoliv zkrácení procesních práv žalobce.
53. Městský úřad zcela dodržel výše specifikované podmínky, neboť žalobce o provádění důkazů mimo ústní jednání včas vyrozuměl. Účast na něm je toliko právem žalobce, nikoliv jeho povinností. Následnou nepřítomnost žalobce při provádění důkazů je proto nutno hodnotit jako důsledek jeho zcela svobodného rozhodnutí nevyužít svých procesních práv, nikoliv jako důsledek procesního pochybení správního orgánu. Městský úřad dodržel postup stanovený správním řádem pro provádění dokazování a neporušil tak právo žalobce na spravedlivé řízení ani zásadu bezprostřednosti.

f) společné řízení

54. Soud si pro posouzení věci v souladu s § 52 soudního řádu správního vyžádal z vlastní iniciativy spisové materiály městského úřadu dokumentující řízení vedená pod spisovými značkami MR-S 5866/16-ODO PAL (dále také „řízení č. 1“) a MR-S 80794/16-ODO PAL (dále také „řízení č. 2“). Žalobce totiž jako jednu z žalobních námitek uvedl, že v rozporu s § 125g odst. 2 silničního zákona nebylo vedeno společné řízení s dalšími správními delikty provozovatele vozidla, kterých se měl dopustit ještě dne 19. 4. 2016 a dne 8. 9. 2016 a měly být projednávány městským úřadem pod výše uvedenými spisovými značkami.
55. Dle ustanovení § 125g odst. 2 silničního zákona *dopustil-li se provozovatel vozidla více správních deliktů podle § 125f, o kterých je příslušný vést řízení týž obecní úřad obce s rozšířenou působností, vede se o těchto deliktech společné řízení.*
56. Z relevantních částí vyžádaných správních spisů soud ověřil, že v řízení č. 1 byla žalobci dne 27. 4. 2016 zaslána výzva ve smyslu § 125h silničního zákona k uhrazení určené částky (1 200 Kč). Tato výzva byla zaslána s ohledem na zjištění, že vozidlem provozovaným

žalobcem (neznámým řidičem) byla dne 19. 4. 2016 překročena nejvyšší dovolená rychlost. V reakci na tuto výzvu žalobce označil v písemnosti zaslané městskému úřadu dne 16. 5. 2016 jako řidiče vozidla osobu D. P.. Dne 14. 11. 2016 městský úřad odložil věc přestupku podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích. Stejněho dne doručil městský úřad žalobci oznámení o zahájení řízení o spáchání správního deliktu provozovatele vozidla.

57. V řízení č. 2 byla žalobci dne 13. 1. 2017 zaslána výzva ve smyslu § 125h silničního zákona k uhrazení určené částky (1 000 Kč). Tato výzva byla zaslána s ohledem na zjištění, že vozidlem provozovaným žalobcem (neznámým řidičem) byla dne 8. 9. 2016 překročena nejvyšší dovolená rychlost. V reakci na tuto výzvu žalobce označil v písemnosti ze dne 17. 1. 2017 řidiče předmětného vozidla jako osobu I. H. Dne 28. 6. 2017 městský úřad věc přestupku neznámého pachatele podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil. Ze spisu nevyplynulo, že by žalobci bylo doručováno oznámení o zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.
58. Ustanovení § 125h silničního zákona upravuje tzv. „výzvu k uhrazení částky“, což představuje možnost „odklonu“ od řízení o přestupku řidiče. Pokud jsou totiž splněny podmínky pro vydání této výzvy a příslušný provozovatel vozidla částku uhradí, dojde k odložení přestupku. V opačném případě příslušný správní orgán pokračuje v šetření konkrétního přestupku (řidiče). Vzhledem k subsidiární povaze správního deliktu provozovatele vozidla dojde k jeho projednání až v návaznosti na určité formy „neúspěšného“ ukončení řízení o přestupku řidiče (srov. § 125f odst. 4). Samotným vydáním výše specifikované výzvy tedy k zahájení správního řízení o správním deliktu provozovatele vozidla ještě nedochází.
59. Ze spisů vyplynulo, že v řízení č. 1 bylo správní řízení o správním deliktu provozovatele vozidla se žalobcem zahájeno doručením oznámení až dne 14. 11. 2016. V tento den již bylo správní řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, který je předmětem nyní posuzované věci, v prvním stupni ukončeno (k vydání rozhodnutí městského úřadu došlo dne 9. 11. 2016). K porušení ustanovení o společném řízení podle § 125g odst. 2 silničního zákona by došlo za situace, kdy by řízení v prvním stupni byla vedena paralelně samostatně vedle sebe. Z popsané chronologie je ovšem zřejmé, že k této situaci nedošlo. Nadto ze spisu nevyplynulo, že by žalobci byla v řízení č. 1 za správní delikt provozovatele vozidla již udělena pokuta, tudíž ani není zřejmé, na základě čeho tvrdil, že mělo dojít k dotčení jeho majetkové sféry.
60. V řízení č. 2 ze spisu nevyplynulo, že by s žalobcem mělo být řízení o správním deliktu provozovatele vozidla vůbec zahájeno.
61. Námitky žalobce ohledně porušení ustanovení o společném řízení tedy zjevně postrádají důvodnost.

VI. Závěr a náklady řízení

62. Při přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 věta první soudního řádu správního soud neshledal podanou žalobu jako důvodnou. Proto ji v souladu s § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
63. O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci

plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

64. Žalobce neměl ve věci úspěch, tudíž nemá právo na náhradu nákladů. Žalovanému nevznikly náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 20. srpna 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu